

Column Sleutelstad

31 januari – Dierendromen

Terwijl ik dit schrijf ben ik aan het bijkomen van het Cultuurdebat waar ik bij aanwezig was in De Nobel. Er ligt een poes naast me nu en ik ben 2 centimeter verwijderd van haar neus. Perfectie. Kleine korte haren bedekken haar neusbrug, nooit bij stilgestaan dat daar ook haren zitten, hele korte. Ik streel haar neus, ze vindt dat niet per se fijn dus aai ik haar rug. Ik doe mijn ogen dicht en voel de zachtheid van haar vacht tegen mijn hand en een beeld van een herdershond verschijnt voor mijn ogen.

Als iemand in mijn google search engine zou kijken en de letter 'd' zou intoetsen zou meteen 'dromen over...' als suggestie opkomen, gebaseerd op mijn zoekgeschiedenis. Paar dagen geleden was het weer zover dat ik googelde. Ik droomde dat een herdershond aan mijn voeten lag. Mijn voeten waren bloot en de hond legde haar zachte hoofd liefdevol op mijn voeten. Ik keek naar haar.

Ik droom veel, vrijwel elke ochtend herinner ik mijn dromen. De dierendromen blijven mij het meeste bij, soms weken of maanden of voor altijd. Ze voelen symbolisch. Ik analyseer ze en het zijn dan ook niet de dromen zelf die zo'n impact maken maar de gedachtestroom die in mijn wakkere leven ontstaat. Als kind ben ik twee keer gebeten door een hond, beide keren waren het herders(achtige)honden. De eerste keer was heftig, ik had mijn rechteroog kunnen verliezen, je ziet het litteken nog net onder mijn oog en bij mijn slaap. Ik woonde toen op het platteland in mijn geboorteland en ik zie mijn buurvrouw nog zo voor me. Ik lag in bed om te herstellen en ze kwam binnen met een lepel in haar hand, met daarin wat haren dat ze van de hond die mij gebeten had, had afgeknipt. Ze verbrandde deze haren en hield de lepel boven mijn hoofd. Een ritueel die ik rationeel niet begreep maar wel gevoelsmatig. De angst verdrijven? Mijn herstel bevorderen door oorzaak en gevolg in één ruimte samen te brengen? Emotionele afsluiting door de hond en ik te verenigen? Zijn kwade geest verbranden zodat ik het niet bij me blijf dragen?

Paar dagen geleden werd ik dus wakker van mijn zoveelste dierendroom over de herdershond, vorige week een wolf die mijn huis binnen wilde dringen, de week daarvoor werd ik achterna gezeten door een grote bruine beer en paar maanden daarvoor wilde ik een hap nemen van mijn boterham maar muizen sprongen op van mijn broodje. Ik lig in mijn bed. Ik kijk uit op het Leidse Japanse Museum, het Sieboldhuis. Ik was daar een paar maanden geleden. Mijn dochter wilde me daar naartoe nemen, ze was al met haar vader geweest en ik móest deze tentoonstelling zien, zei ze. Ze trok me vlug aan de hand door het gebouw en we kwamen aan bij een verhaal over een schildpad. Kunstenaar Anaïs López vertelde op poëtische wijze over haar korte ontmoeting met een gouden schildpad in Japanen haar jarenlange obsessieve zoektocht om haar opnieuw te zien. Mijn dochter en ik kijken 33 minuten lang naar een film die ons meeneemt in een multidisciplinaire droom die symbool staat voor rouw, obsessie en controle over de natuur. Hier nu, op dit bankje, in dit museum, in de binnenstad van Leiden voelde ik mij onderdeel van iets wat ik moeilijk vind vast te houden in mijn wakkere leven in deze stad, in dit land waar hondenharen niet verbrand worden tegen de angst. Maar nu bij de verhalen van de gouden schildpad voel ik even een connectie met een diepere laag van mijn zijn, van *struggles* die verborgen blijven en nu er mogen zijn zoals in mijn dromen en vrij letterlijk voel ik nu ook: een connectie met dier en natuur waar ik onderdeel van ben - niet de opgezette dieren in onze musea hier, maar de ademende levende dieren die onderdeel zijn van ons allen.

Google search zegt: *Dromen over een herdershond staat vaak voor een behoefte aan bescherming, loyaliteit en veiligheid, en benadrukken je innerlijke kracht en het feit dat je er niet alleen voor staat.*

Terwijl ik mijn kat aai na het Cultuurdebat met mijn ogen dicht en ik me de herdershond aan mijn voeten voorstel, spreek ik tegen haar: vanavond bij dat debat was het zo leeg, hond. De ziel, hond, de ziel was leeg. De betekenis afwezig. De noodzaak nul. Lieve hond, de mensen daar praatten en praatten haast om te verdoezelen dat in Leiden kunstenaars niet van hun werk kunnen leven terwijl gedempte grachten voor miljoenen worden herrezen uit de doo, in Leiden stappen 10 politici een podium op, hond, en niemand die het gek lijkt te vinden dat ze zo op elkaar lijken en ik en mijn vrienden geen herkenning zien, in Leiden houden ze de schijn op, hond, terwijl 1 op de 8 kinderen hier in armoede leeft, in Leiden waar kunst niet te moraliserend mag zijn terwijl de wereld in de fik staat en wij het zijn die lijden, hond. Lieve hond, mag ik een paar van je haren branden, mijn angst moet verdreven, of wacht lieve hond ik heb iets gedaan: ik heb een paar haren van die politici stiekem geplukt van hun colbert toen ze niet keken. Lieve hond, ik pak de lepel en de aansteker want ik ben bang hond. Ik ben bang dat ik en mijn kameraden hun volgende slachtoffer worden, dat ik vannacht ga dromen van een mensdier die mij in stukken bijt. Ik moet deze *vibes* verbranden zodat ik ze niet bij me blijf dragen. Morgenochtend google ik: "dromen over mensen in pakken die bijten betekenis".

En trouwen als je van meer poëtische teksten houdt: Van 29 januari t/m 4 februari is het poëzieweek in Nederland en Vlaanderen. En óók in Leiden zijn er verschillende initiatieven en events. Zoals Podium Sleutelwoord bij INDEX vanavond.